

EUROOPAN KOMISSIO

Bryssel 11.7.2012
SWD(2012) 205 final

KOMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

TIIVISTELMÄ VAIKUTUSTEN ARVIOINNISTA

Oheisasiakirja

**ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi
tekijänoikeuden ja lähioikeuksien kollektiivisesta hallinnoinnista ja monta aluetta
kattavasta musiikkiteosten oikeuksien lisensoinnista verkkokäyttöä varten
sisämarkkinoilla**

{COM(2012) 372 final}
{SWD(2012) 204 final}

KOMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

TIIVISTELMÄ VAIKUTUSTEN ARVIOINNISTA

Oheisasiakirja

ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi

tekijänoikeuden ja lähioikeuksien kollektiivisesta hallinnoinnista ja monta aluetta kattavasta musiikkiteosten oikeuksien lisensoinnista verkkokäyttöä varten sisämarkkinoilla

1. JOHDANTO

Luova teollisuus antaa merkittävän panoksen BKT:hen, työllisyyteen ja kasvuun EU:ssa. Tekijänoikeuksilla suojattujen tavaroiden ja palvelujen (esim. kirjojen, elokuvien ja äänitetyn musiikin) jakelu edellyttää, että eri oikeudenhaltijat (esim. tekijät, esittäjät ja tuottajat) lisensoivat oikeutensa. Yhteisvalvontajärjestöt monissa tapauksissa helpottavat olennaisesti oikeuksien lisensointia, varsinkin kun oikeudenhaltijoiden ei ole mahdollista tai käytännöllistä lisensoida oikeuksia suoraan. Yhteisvalvontajärjestöillä on olennainen rooli myös monien kaupallisten käyttäjien kannalta, sekä perinteisessä oikeuksien hyödyntämisessä (esim. yleisradioinnissa tai kaapeliteitse tapahtuvassa uudelleenlähettämisessä) että uusissa hyödyntämismuodoissa (esim. lataaminen verkosta ja suoratoistopalvelut). Niillä on merkitystä myös kulttuuri-ilmaisujen monimuotoisuuden suojelun ja edistämisen kannalta, koska niiden ansiosta myös pienimuotoisimmat ja vähiten suositut teoskokoelmat voivat päästä markkinoille.

Oikeuksien kollektiivisella hallinnoinnilla on sisämarkkinaulottuvuus. Myös silloin, kun yhteisvalvontajärjestöt myöntävät vain oman jäsenvaltionsa alueelle rajoittuvia lisenssejä, lisenssit yleensä kattavat sekä kotimaisten oikeudenhaltijoiden että muista jäsenvaltioista tulevien oikeudenhaltijoiden oikeuksia. Verkkokäyttöä varten yhteisvalvontajärjestöiltä haetaan yhä useammin lisenssejä, jotka kattavat useita jäsenvaltioita tai kaikki jäsenvaltiot.

Se, missä määrin eri oikeudenhaltijat ja alat hyödyntävät kollektiivista hallinnointia, vaihtelee paljolti oikeudenhaltijoiden etujen ja eri alojen tarpeiden ja käytäntöjen mukaan. Kollektiivihallinnointiin turvautuvat eniten tekijät, etenkin musiikkiteosten tekijät (säveltäjät ja sanoittajat).

2. ONGELMAN MÄÄRITTELY

Vaikutusarvioinnissa yksilöidään kaksi ongelmaa: toinen liittyy yhteisvalvontajärjestöjen toimintaan yleensä (riippumatta järjestön edustamien oikeudenhaltijoiden tai hallinnoimien oikeuksien luokasta) ja toinen monta aluetta kattavien lisenssien tarjoamiseen musiikkiteosten verkkokäyttöä varten. Nämä ongelmat kytkeytyvät toisiinsa, koska lisensointiongelmat johtuvat suurelta osin siitä, että oikeudenhaltijat eivät saa riittävästi tietoa eivätkä voi aidosti valvoa yksittäisten yhteisvalvontajärjestöjen toimintaa. Toista ongelmaa (lisensointi) ei siis voida ratkaista puuttumatta ensimmäiseen ongelmaan.

2.1. Yhteisvalvontajärjestöjen toiminta yleensä

Vuosien mittaan on otettu käyttöön laaja tekijänoikeuksiin liittyvä unionin säännöstö, joka helpottaa sisämarkkinoiden toimintaa. Säännöstössä on kyse lähes yksinomaan oikeuksien määrittelystä ja tähän liittyvistä säännöksistä, kuten rajoituksista ja poikkeuksista. Vain hyvin harvat tekijänoikeusdirektiivien säännökset koskevat oikeuksien hallinnointia, eikä niillä luoda puitteita yhteisvalvontajärjestöjen toiminnalle. Tärkeitä yhteisvalvontajärjestöjen hallintoon ja avoimuuteen liittyviä periaatteita on kehitetty Euroopan unionin tuomioistuimen ja komission päätöksissä kilpailuoikeuden perusteella, mutta niitä ei sovelleta yhtenäisesti ja asianmukaisesti EU:ssa.

Oikeuksien kollektiivisen hallinnoinnin sääntelyä lähestytään eri tavoin eri jäsenvaltioissa, ja viime vuosina on saatu yhä enemmän näyttöä siitä, että yhteisvalvontajärjestöjen toimintaan kohdistuva valvonta on usein riittämätöntä. Oikeudenhaltijat eivät varsinkaan kotimaan ulkopuolella ole kunnolla selvillä yhteisvalvontajärjestöjensä toiminnasta, eivätkä he voi aidosti valvoa niitä muun muassa rojaltien perimisessä, käsittelyssä ja jakamisessa. Näyttöä on myös heikosta tilinpidosta joissain yhteisvalvontajärjestöissä; oikeudenhaltijoilla kuuluvien rojaltien kerääntymistä valvotaan vain vähän ja niiden käsittely voi olla heikkolaatuista. Monet komission kuulemat tekijöiden etujärjestöt, julkaisijat, kaupalliset käyttäjät ja kuluttajat katsovat, että yhteisvalvontajärjestöjen hallintoon ja avoimuuteen on puuttuttava erityisillä toimenpiteillä. Yhteisvalvontajärjestöt itse katsovat itsesääntelyn riittävän.

Huonosti toimivat yhteisvalvontajärjestöt merkitsevät oikeudenhaltijoille (lisensointi-) mahdollisuuksien menetyksiä ja rojaltituloista tehtäviä kohtuuttomia pidätyksiä. Käyttäjien kannalta riittämätön avoimuus ja selontekovelvollisuus johtavat huonolaatuisempiin palveluihin ja joissain tapauksissa kalliimpaan lisensointiin.

2.2. Monta aluetta kattavien lisenssien tarjoaminen musiikkiteosten verkkokäyttöä varten

Verkkopalvelun tarjoajat joutuvat usein hankkimaan monta aluetta kattavia lisenssejä yhdistettyyn musiikkikokoelmaan tai koko musiikkikokoelmaan, jotta ne voisivat käynnistää palvelunsa. Tätä nykyä ne joutuvat yhdistämään tällaisia (yhteisvalvontajärjestöiltä ja musiikkijulkaisijoiden agenteilta hankittavia) monta aluetta kattavia lisenssejä (toisilta yhteisvalvontajärjestöiltä saataviin) yhden alueen lisensseihin, mikä vie aikaa ja vaivaa ja usein rajoittaa verkkopalvelujen alueellista kattavuutta. Monet komission kuulemista sidosryhmistä, muun muassa kaupalliset käyttäjät, julkaisijat ja levytuottajat, pitävät tilannetta valitettavana ja vaativat parannuksia monta aluetta kattavaan lisensointiin musiikkiteosten verkkokäyttöä varten.

Verkkomusiikkipalvelujen alueellinen hajanaisuus johtuu useista eri tekijöistä, myös palveluntarjoajien kaupallisista valinnoista, mutta tekijänoikeuksien lisensointikäytännöt ovat siihen tärkeä syy. Tekijänoikeuksien lisensointi musiikkiteosten verkkokäyttöön ja varsinkin koko kokoelman kattavien lisenssien hankkiminen (kokoelmien yhdistäminen) on osoittautunut vaikeaksi, aikaa vieväksi ja kalliiksi¹ kaupallisille käyttäjille (erityisesti pienille toimijoille ja uusille tulokkaille). Sitä ei ole mukautettu hyvin nopeasti kehittyvien markkinoiden tarpeisiin. Tällä on suuri merkitys kaupallisille käyttäjille, jotka vaativat

¹ Nämä vaikeudet koskevat erityisesti kyseessä olevaa alaa, koska muut alat ja oikeudenhaltijat turvautuvat paljon vähemmän kollektiiviseen hallinnointiin verkko-oikeuksien lisensoinnissa, ja osittain myös johtuen siitä tavasta, jolla musiikkiteosten oikeuksien hallinnointi on kehittynyt Euroopassa.

kokoelmien yhdistämistä ja yksinkertaistettuja oikeuksien selvitys- ja lisensointijärjestelmiä. Monilla yhteisvalvontajärjestöillä ei ole valmiuksia hallinnoida monta aluetta kattavaa verkkolisensointia, joka on vaativaa ja kallista (siinä joudutaan hallinnoimaan kokoelmaa useilla lainkäyttöalueilla, toimimaan vuorovaikutuksessa suurten, monella alueella toimivien palveluntarjoajien kanssa ja käsittelemään eri lainkäyttöalueilta tulevia käyttötietoja). Markkinoille tulo ilman vaadittavia valmiuksia ja teknisiä resursseja johtaa lisäongelmiin (virheelliseen tai kaksoislaskutukseen, pitkiin viiveisiin käyttäjien laskuttamisessa ja maksujen suorittamisessa oikeudenhaltijoille). Lisäksi monta aluetta kattavalta lisensoinnilta puuttuu oikeusvarmuus unionin säännösten soveltamisessa ja yhteisvalvontajärjestöjen mahdollisuudessa tarjota lisenssejä useiden EU-maiden alueelle ja/tai muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneille lisenssinsaajille.

Palveluntarjoajat saattavat tästä syystä päättää käynnistää palvelunsa vain yhdessä tai parissa jäsenvaltiossa ja riittää itseltään laajan kuluttajapohjan, joka digitaalisilla sisämarkkinoilla on tarjottavanaan. Vaihtoehtoisesti joissain palveluissa saatetaan karsia kokoelmaa ja rajoittaa se keskeisiin teoksiin, joiden oikeudet voidaan hankkia pienellä määrällä lisenssejä. Tämä olisi haitallista paikallisesti tärkeiden ja pienen erityisyleisön teosten kannalta ja kulttuurisen monimuotoisuuden näkökulmasta. Kuluttajille tämä merkitsee sitä, että laajat ja erityyppiset musiikkipalvelut ovat epätasaisesti kuluttajien saatavilla EU:ssa. Oikeudenhaltijoille tilanne merkitsee niiden lisätulojen menetystä, jotka he voisivat saada, jos heidän teoksensa olisivat kuluttajien saatavilla uusien palvelujen kautta koko sisämarkkinoiden laajuudelta.

3. TOISSIJAISUUS

Euroopan tason toimia voidaan perustella ongelman rajatylittävällä luonteella. Merkittävä osa kaikkien yhteisvalvontajärjestöjen valikoimista on peräisin ulkomaisista kokoelmista, koska ne edustavat myös ulkomaisten oikeudenhaltijoiden oikeuksia. EU:n oikeudenhaltijoiden etujen suojeleminen edellyttää, että kaikki rojaltevirit ja erityisesti rajojen yli kulkevat virrat ovat läpinäkyviä ja selontekovelvollisuuden alaisia. Yhteisvalvontajärjestöjen tehokas toiminta palvelee myös kaupallisten käyttäjien etuja kaikkialla EU:ssa. Tähän voidaan päästä vain, jos rojalteiden perimisestä ja jakamisesta on olemassa yhteiset perussäännöt, joita sovelletaan johdonmukaisesti koko EU:n laajuudelta.

Se, miten voidaan helpottaa monta aluetta kattavien lisenssien myöntämistä musiikkiteosten käyttämiseksi verkkopalveluissa ja kokoelmien yhdistämistä, on luonteeltaan rajatylittävä kysymys, johon voidaan kiistatta puuttua paremmin EU:n tasolla. Tätä varten luotavat eurooppalaiset puitteet varmistaisivat, että käyttäjät, oikeudenhaltijat ja kuluttajat voivat hyötymä digitaalisten sisämarkkinoiden tarjoamista mahdollisuuksista.

4. TAVOITTEET

Tavoitteena on varmistaa, että oikeuksien kollektiivinen hallinnointi edistää sisämarkkinoiden kehitystä. Tätä varten on määrä luoda yhtenäiset ja tehokkaat hallinto- ja avoimuuspuitteet oikeuksien kollektiiviselle hallinnoinnille ja parantaa monta aluetta kattavien musiikkiteosten lisenssien tarjontaa. Tämä helpottaisi laajemman kulttuurituotteiden ja -palvelujen kirjon saamista kuluttajien ulottuville. Kaupalliset käyttäjät hyötyvät yhteisvalvontajärjestöjen toiminnan tehostumisesta ja suuremmasta avoimuudesta sekä verkkoympäristössä myös uusista puitteista, jotka helpottavat lisenssien hankkimista musiikkipalvelujen tarjoamiseksi koko EU:n laajuudessa. Oikeudenhaltijat voivat maksimoida ansionsa markkinoimalla teoksiaan laajalti. Laajan ja monipuolisen kokoelman saatavuus edistää kulttuurista

monimuotoisuutta. Tuloksena on, että eurooppalaisten saataville tulee enemmän sisältöä ja palveluja.

5. YHTEISVALVONTAJÄRJESTÖJEN TOIMINNAN AVOIMUUS JA VALVONTA – TOIMINTAVAIHTOEHDOT

5.1. Vaihtoehdot

Analysoitavana oli neljä toimintavaihtoehtoa, joihin kuului myös nykytilanteen säilyminen ennallaan (status quo). Vaihtoehto A2 (täytäntöönpanon parempi valvonta) ei edellyttäisi lainsäädäntötoimia, koska siinä huolehdittaisiin jo voimassa olevien kansallisten ja EU-sääntöjen täytäntöönpanon valvonnasta. Vaihtoehto A3 (nykyisten periaatteiden kodifointi) merkitsisi oikeuksien kollektiiviseen hallinnointiin liittyvien nykyisten EU:n sääntöjen ja eistovien suositusten kodifointia. Vaihtoehto A4 (hallintoa ja avoimuutta koskeva kehys) täydentäisi vaihtoehtoa A3 periaatteellisilla säännöillä, joilla korjattaisiin lainsäädännön puutteet ja jotka varta vasten mukautettaisiin kollektiivisen hallinnoinnin luonteeseen (tilinpidon avoimuus ja oikeudenhaltijoiden osallistuminen päätöksentekoprosessiin). Alavaihtoehdossa A4a yhdistettäisiin lainsäädäntötoimet ja alan itsesääntely. Alavaihtoehto A4b edellyttäisi laajempaa lainsäädäntöä, jolla luodaan kattava oikeudellinen kehys kaikille yhteisvalvontajärjestöille Euroopassa.

5.2. Vaikutukset

Parempi täytäntöönpano parantaisi yhteisvalvontajärjestöjen lakisäateistä valvontaa, mutta hallinnon tehottomuuteen voitaisiin puuttua vain vähän, minkä vuoksi oikeudenhaltijat eivät voisi valvoa niiden toimintaa merkittävästi paremmin. Vaihtoehto A3 olisi tuloksekkaampi, koska sen myötä otettaisiin käyttöön vähimmäistason kehys yhteisvalvontajärjestöjen hallinnolle ja avoimuudelle, mutta se ei parantaisi keskeisten seikkojen, kuten tilinpidon, laatua. Vaihtoehto A4 antaisi oikeudenhaltijoiden käyttöön asiaankuuluvat yksityiskohtaiset ja täsmälliset tiedot (myös tilinpitotiedot) yhteisvalvontajärjestöjen suorituskyvystä ja varmistaisi, että oikeudenhaltijat voivat tehokkaasti osallistua päätöksentekoprosessiin. Alavaihtoehdot A4a ja A4b antaisivat samat tulokset, mutta aiempien kokemusten perusteella vaihtoehdon A4a tuloksekkuuteen on syytä suhtautua epäilevästi. Vaihtoehto A4b ei puolestaan jättäisi jäsenvaltioille joustavuutta yhteisvalvontajärjestöjen sääntelyssä.

5.3. Kustannukset

Vaihtoehdosta A2 ei koituisi yhteisvalvontajärjestöille vaatimusten noudattamiseen liittyviä kustannuksia, koska uusiin lainsäädäntötoimiin ei ryhdyttäisi. Rasite lankeaisi komissiolle ja täytäntöönpanosta vastaaville kansallisille viranomaisille. Vaihtoehto A3 edellyttäisi riitojenratkaisumekanismien käyttöönottoa oikeudenhaltijoille ja käyttäjille (kustannukset vaihtelisivat riippuen valitun mekanismin luonteesta). Etusijalla asetetun vaihtoehdon A4 kustannukset olisivat suhteellisesti korkeammat, koska siinä vaihtoehtoon A3 yhdistetään lisäelementtejä. Vaihtoehdon A4 lisäkustannukset liittyisivät enimmäkseen varojen käsittelyä koskevien uusien sääntöjen soveltamiseen (näistä kustannuksista ei ole käytettävissä arvioita) ja varainhoidon raportointiin ja tarkastukseen (vuosikustannukset arvioidaan keskimäärin 4,1 miljoonaksi euroksi kaikissa EU:n yhteisvalvontajärjestöissä). Vaihtoehdon A4 kustannukset on kuitenkin nähtävä suhteessa tehokkuushyötyihin. Alavaihtoehdon A4a kustannukset riippuisivat sidosryhmävuoropuhelussa sovittujen sääntöjen laajuudesta. Vaatimusten noudattamiseen liittyvät kustannukset olisivat suurimmillaan alavaihtoehdossa A4b.

6. MONTA ALUETTA KATTAVIEN LISENSSIEN TARJONTA MUSIIKKITEOSTEN VERKKOKÄYTTÖÄ VARTEN – TOIMINTAVAIHTOEHDOT

6.1. Vaihtoehdot

Analysoitavana oli viisi vaihtoehtoa, joihin kuului myös nykytilanteen säilyminen ennallaan. Vaihtoehto B2 eli eurooppalainen lisensointipassi edistäisi kokoelmien yhdistämistä musiikkiteosten verkkokäyttöön EU:n tasolla ja oikeuksien lisensointia tehokkaissa ja joustavissa monta aluetta kattavissa lisensointirakenteissa. Vaihtoehto edellyttäisi, että yhteisvalvontajärjestöt, jotka haluavat lisensoida musiikkiteosten verkko-oikeudet usean maan alueella, noudattavat ennalta määriteltyjä ehtoja, joilla varmistetaan riittävä tiedonkäsittely- ja laskutuskapasiteetti, tiettyjen avoimuusnormien noudattaminen suhteessa oikeudenhaltijoihin ja käyttäjiin sekä riitojenratkaisumekanismien käyttö. Yhteisvalvontajärjestöllä olisi oikeus antaa kokoelmansa passin omaavan lisenssinantajan edustettavaksi. Tämä varmistaisi, että kaikki oikeudenhaltijat voivat saada oikeutensa lisensoitua usean maan alueella.

Vaihtoehto B3 (rinnakkainen suora lisensointi) antaisi oikeudenhaltijoille mahdollisuuden sopia suoraan lisenkseistä käyttäjien kanssa samalla, kun ne pysyvät yhteisvalvontajärjestön jäseninä. Jotta tähän päästäisiin, yhteisvalvontajärjestöjen valtuutusten olisi oltava yksinoikeudettomia, jolloin oikeudenhaltijan ei tarvitsisi peruuttaa yhteisvalvontajärjestöiltä niiden haltuun uskomiaan oikeuksia, jotta hän voisi myöntää lisenksejä itse.

Vaihtoehto B4 (laajennettu kollektiivinen lisensointi ja alkuperämaan periaate) loisi sen oletaman, että kullakin tekijöiden yhteisvalvontajärjestöllä on valta myöntää verkkokäyttöön koko teoskokoelman kattavia yleislisenksejä edellyttäen, että oikeudenhaltijat (ja toiset yhteisvalvontajärjestöt) voivat jättäytyä pois tällaisista lisenkseistä. Tässä yhteydessä otettaisiin käyttöön alkuperämaan periaate siten, että lisenssi(t) hankittaisiin vain yhden jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.

Vaihtoehdossa B5 (keskitetty portaali) yhteisvalvontajärjestöt voisivat yhdistää kokoelmansa myöntääkseen monta aluetta kattavia lisenksejä keskitetyn portaalin kautta. Tämä vaihto voisi luoda yleiseurooppalaisen organisaation, jolla olisi tosiasiallinen monopolivoima, mikä lähtökohtaisesti synnyttäisi kilpailuun liittyviä huolenaiheita. Sen vuoksi tämän vaihtoehdon vaikutuksia ei analysoitu.

6.2. Vaikutukset

Vaihtoehto B2 johtaisi kokoelmien yhdistämiseen passin omaavien lisenssinantajien piirissä ja antaisi kaikille yhteisvalvontajärjestöille mahdollisuuden lisensoida kokoelmansa usean maan alueella tällaisten lisenssinantajien kautta. Vaihtoehdossa B3 oikeudenhaltijat voisivat joustavasti ja tarpeen mukaan myöntää suoraan rinnakkaisia lisenksejä verkkopalveluihin ja hyötyä paremmista hallinnointipalveluista. Siihen liittyy kuitenkin riski kaksitasoisesta lisensointijärjestelmästä, jossa pienemmät paikallisesti tärkeät tai erityisyleisön kokoelmat jäävät alempaan asemaan, mikä vaikuttaisi kielteisesti kulttuuriseen monimuotoisuuteen. Vaihtoehto B4 antaisi kaikille paikallisille yhteisvalvontajärjestöille mahdollisuuden hallinnoida koko teoskokoelman oikeuksia usean maan alueella varmistamatta kuitenkaan, että yhteisvalvontajärjestöt kykenevät kunnolla tarjoamaan lisenksejä käyttäjille tai että oikeudenhaltijoiden oikeuksia hallinnoidaan asianmukaisesti. Se todennäköisesti myös johtaisi siihen, että sellaiset yhteisvalvontajärjestöt ja oikeudenhaltijat, jotka jo myöntävät monta aluetta kattavia lisenksejä, jättäytyvät pois paikallisista yhteisvalvontajärjestöistä (mikä lisäisi hajanaisuutta).

6.3. Kustannukset

Vaihtoehdosta B2 aiheutuisi kustannuksia passin omaaville lisenssinantajille, mutta ne tehostaisivat tarjottuja oikeuksien hallinnointipalveluja. Tällöin ennakoidaan, että tällaisiksi lisenssinantajiksi ryhtyvät vain rahoitukseltaan vahvimmat yhteisvalvontajärjestöt, joiden palveluja muut yhteisvalvontajärjestöt voisivat sitten käyttää. Vaihtoehdon B3 kustannukset olisivat pienimmät, sillä se edellyttäisi vain yhteisvalvontajärjestöjen valtuutuksien tekemistä yksinoikeudettomiksi. Vaihtoehto B4 vaatisi jäsenvaltioita lisäämään laajennettuja lisenssejä myöntävien yhteisvalvontajärjestöjen valvontaa. Yhteisvalvontajärjestöille aiheutuisi kuluja, jotka liittyvät jäsenvaltioille tehtäviin ilmoituksiin ja perussääntöjen muuttamiseen ei-edustettujen oikeudenhaltijoiden oikeuksien suojaamiseksi. Kustannuksia aiheutuisi lisäksi sellaisille oikeudenhaltijoille ja yhteisvalvontajärjestöille, jotka jättäytyvät pois lisenkseistä harjoittaakseen omaan monta aluetta kattavaa lisensointitoimintaansa.

7. TOIMINTAVAIHTOEHDON VALINTA

Sopivin tapa saavuttaa tavoitteet on hallintoa ja avoimuutta koskeva kehys (vaihtoehto A4), johon liittyy eurooppalainen lisensointipassi.

8. SÄÄNTELYTAVAN VALINTA

Direktiivi on paras keino varmistaa yhtenäiset ja tehokkaat hallinto- ja avoimuusnormit koko EU:ssa siten, että yksittäisille jäsenvaltioille jätetään mahdollisuus mukauttaa nykyistä lainsäädäntöään. Direktiivi mahdollistaa myös eriateisen yhdenmukaistamisen riippuen yksittäisistä näkökohdista, mikä on erityisen tärkeää, koska sääntelyn kohteena on erilaisia vaikkakin toisiinsa liittyviä aloja.

9. SEURANTA JA ARVIOINTI

Komissio järjestää välittömästi ehdotuksen hyväksymisen jälkeen jäsenvaltioiden edustajien kanssa työryhmätapaamisia, joissa käsitellään direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä. Tarkoituksena on auttaa jäsenvaltioita tässä prosessissa ja helpottaa keskinäistä tiedonvaihtoa.

Keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä komissio keskittyy seuraamaan tarkoin määriteltyjen indikaattorien pohjalta välittömiä vaikutuksia, kuten sitä, miten yhteisvalvontajärjestöjen toiminnan avoimuus ja hallinto ovat parantuneet ja miten monta aluetta kattavien lisenssien saanti helpottunut.

Ensimmäinen kokonaisvaltainen arviointi voitaisiin tehdä viisi vuotta sen jälkeen, kun direktiivi on viimeistään saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä.